

İnsan bir hastalıktan çıkınca biraz saflaşıyor. Gripten yeni çıktım üzerine afiyet. Saflığımı ona yor.

2002'den beridir ecnebler umutla Türkiye'ye giderek artan miktarlarda para getirdiler. Neydi umdukları?

Herhalde bekledikleri, burada kendilerinin de nemalanacakları uluslararası rekabete dayanıklı bir üretim kapasitesinin oluşturulacağıydı.

Bu üretim kapasitesinin inşası sürecinde bir dediği iki edilmeyen AK Parti yönetimi, çok umut veriyordu. Herkese bol keseden vaatler dağıtıyordu.

Gel zaman, git zaman...

2011'den sonra AK Parti iktidarının başarısına inanmış olan uluslararası yatırımcılar, Türkiye'den "para göndermeyi sürdürün; biz yeriz; siz de muhasebe defterine yatırım yazarsınız; ne olacak canım" mealinden sinyaller almaya başladılar anlaşıldığı kadarıyla.

"Şakaydı" "değildi" derken işler, 2013 yılının Mayıs ayının en başında ciddiye bindi. Hadi kardeşim ecnebilere kazık attın, bari halkını mutlu edip sırtını sağlama alsaydın; o da yok. Tam tersine artık tam şurasına kadar gelmişti milletin, ecnebiymiş yerliymiş dinlemeden lobiymiş komploymuş kumpasmış aldırmadan kalktı ayağa ki ne kalkış, hey!

AK Parti, parti olsaydı, 2013 Haziranının daha en başında hükümeti düşürür, içinden yeni bir hükümet kurardı, akıllarına bile gelmedi. Muhalefet muhalefet olsaydı, daha Haziranın en başında bir alternatif hükümet geliştirirdi, tam tersine millet "hükümet istifa" diyor diye hükümetin istifa etmesinin gerekmediği bile söylendi. Türkiye'nin bir Cumhurbaşkanı olsaydı, iktisaden uzun süreli enflasyon ve ödemeler dengesi sorunu anlamına gelen, toplumsal ve siyasal kaoslara gebe İstanbul'un nüfusuna nüfus katma projesi olan 3. köprü inşaatının çağ dışı bir görüntüyle açılışına cahil cesaretiyle çok önemli birşey yapıyormuş gibi katılacağına, görevini yapıp devlet organlarının uyum içinde çalışmasını sağlardı;

nerede! Bir tek bu memleketin insanları, insan gibi davranıp, yurttaşlık görevlerini layıkıyla yapıp yeri yerinden oynattı.

Evet, bunca yatırımdan sonra yatırım ekonomisi olmaktan üretim ekonomisi olmaya geçiş yapmamız gerekiyor.

Bu da ancak siyasetin ekonomi üzerindeki gölgesinin ortadan kalktığı, bağımsız yargının zengine de fakire de, güçlüye de güçsüze de eşit davranıp güven sağladığı, gelir ve haklar için kıran kırana mücadelenin verildiği bir ortam gerektirir.

İşte AB kriterleriydi, IMF, Dünya Bankası programlarıydı bunun içindi. Beklediklerinin tam tersiyle karşılaştılar. Müstahaktır.

AK Parti iktidarı, kredilerin bol olduğu zamanda bunları dinamik karşılaştırmalı üstünlüklere göre yatırımlara yönlendireceğine neler yaptığını hepimiz artık açık açık görüyoruz.

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi birbirlerine girdiler, 17 Aralık 2013 itibariyle, başbakanın ve bakanların sanık olacağı anlaşılan davalarla ilgili operasyonlar başladı; her şey kamuoyunun önünde gelişti.

Bu oluyorsa öncelikle, devlet organları uyum içinde çalışmıyordur, yani Türkiye’de görevini yapan bir Cumhurbaşkanı yoktur.

Sonra hadi oldu bir kere diyelim. Örtbas etmek nafile uğraştır. 17 Aralık itibariyle, mevcut hükümetin istifa etmesi ve yolsuzluk davalarında sanık olacak başbakan ve bakanların görevlerinden ayrılması, ayrılmıyorsa alınması ve adaletin önüne çıkarılması gerekirdi. Kim mi yapacak bunu; Meclis. Yoksa Türkiye’nin Meclis’i de mi meclislik yapmıyor?

Bütün bunları kimse bu konuları komploya, kumpasa bağlamasın diye yazıyorum. Herkes açık açık çıkarları doğrultusunda hareket ediyor.

Dün akşam itibariyle, Türkiye Cumhuriyeti’nin hiç bir kurumunun artık ekonomiye olumlu ya

da olumsuz müdahale edebilme olanağının kalmadığı ortaya çıktı.

Olağanüstü görülen bir faiz artışı yapıldı; yetersizdir. Bu eksi reel faiz demektir. Hiç bir şeye yaramaz. Bununla ancak gün kurtarılır o kadar. Merkez Bankası akıntıya kapılmış gidiyor gibidir.

Bundan sonra deniz hep dalgalı, hep fırtınalı diyeceğim ama artık gemi metaforu da işe yaramıyor. Hani şu batarsa hepimiz boğuluruz dedikleri gemi var ya o battı. Hepimiz yine de yaşıyoruz hamdolsun.

Türkiye'nin bugünkü ekonomik sorunu iki katmanlıdır.

Birinci katman siyasetin ekonomi üzerinde varolan kurucu ve örücü rolünün sonlandırılmasıdır; diğer bir deyişle AK Parti iktidarının zihniyetiyle birlikte sonlanmasıdır. AK Parti iktidarı sonlanana kadar ekonomi kimsenin yarın ne olacağını tam bilemeyeceği biçimde kör topal gidecektir.

İkincisi ise, değerlerin yegane kaynağının üreten ve tüketen insan, çalışan olduğunun yeniden hatırlanmasıdır. Bu da Türkiye'de sosyalistlerin iktidarıyla olur.

Garip bir biçimde Türkiye'de şimdi Amerika'dan icazet almayan, AB'ye katılım sürecinin gizli sömürgeleştirici karakterini fark etmiş, içimizdeki Kuzey Atlantik'ten hesap soracak bir sosyalist iktidar yalnızca ulusal değil, küresel gereksinimdir.

Hayal görmeyelim. Bu kısa ve orta dönemde olası gözüküyor. O halde Türkiye, 21. yüzyılın ikinci on yılını da hem kişi başına gelir hem GSYH bakımından görece konum kaybıyla tamamlayacak.

Türkiye'yi bekleyen baş döndürücü hızla gerilemeyi tersine çevirebilecek tek güç, şimdiye kadar romantik olarak ayakta kalabilmiş, dar bir çevreye sıkışmış sosyalistlerin gerçekçi olup sosyalistliği yaygınlaştırmasında yatar. Ne kadar mümkündür bilemiyorum. Ne kadar mümkünse o kadarı için bile uğraşmaya değer.

